

ALECU GHILIAN

Anul III
Nr. 3
2014

REVISTA LITERARĂ
A LICEULUI TEHNOLOGIC "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI

ANUL III NUMĂRUL 3

ALECU IVAN GHILIA

CUPRINS

Concursul Național de Creație Literară și Pictură „Alec I van Ghilia” Ediția a IV-a	3
SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ – POEZIE	7
SECȚIUNEA PICTURĂ / DESEN	36

15 05 2014

**Concursul Național de Creație Literară și Pictură „Alecui Ivan Ghilia”
Ediția a IV-a**

Concursul Național de Creație Literară și Pictură „Alecui Ivan Ghilia”, ediția a IV -a a avut festivitatea de premiere pe 15 mai 2014, la Liceul Tehnologic „Al. Vlahuță” Șendriceni. Au participat 150 de elevi din 22 de județe ale țării respectiv: Galați, Ilfov, Olt, Sălaj, Brăila, Dâmbovița, Iași, Botoșani, Constanța, Neamț, Vaslui, Argeș, București, Vrancea, Suceava, Cluj, Dolj, Teleorman, Bacău, Gorj, Bihor și Maramureș.

Obiectivele concursului sunt: dezvoltarea capacității de argumentare, susținerea propriilor valori; cultivarea gustului pentru lectură; valorificarea deprinderilor de abordarea a textului literar; promovarea valorilor personalităților culturii române; descoperirea talentelor și trezirea pasiunii pentru pictură și compoziție literară; dezvoltarea imaginației și a gândirii creatoare.

Finalitățile concursului au fost realizarea Expoziției Naționale „Alecui Ivan Ghilia” care a găzduit lucrările participanților în perioada 10-17 mai 2014 și crearea revistei literare online cu același titlu „Alecui Ivan Ghilia”.

Rezultatele acestei ediții sunt următoarele:

TROFEUL AIG 2014 - Ion Ramona, Liceul „Regina Maria”, Dorohoi, profesor îndrumător Oprișan Doina;

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ

Ciclul liceal:

Premiul I: **Sîrbu Francesca**, Colegiul Național „Costache Negri” Galați, profesor îndrumător Ciobanu Cristina;

Premiul al II-lea: **Boțlă Cristina**, Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” Snagov, profesor îndrumător Mureșanu Camelia;

Premiul al III-lea: **Mustăță Andreea Monica**, Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman, clasa a XI-a, profesor îndrumător Topologeanu Ioana;

Mențiuni:

1.Andra Tatiana Enășoiu, clasa a XI-a, Liceul de Arte, Baia Mare, profesor îndrumător Claudia Marian;

2.Boșință Cătălin Ionuț, clasa a IX-a, Liceul „Regina Maria” Dorohoi, profesor îndrumător Beșleagă Mihaela;

3.Corduneanu Cătălina Cezara, clasa a X-a, Liceul Greco-Catolic *Iuliu Maniu*, Oradea, profesor îndrumător Popoviciu Ana Mihaela,

4.Mircea Cristina, clasa: a X-a B, Liceul Pedagogic „D.P. Perpessicius”, Brăila, profesor îndrumător Vasile Florentina;

5.Stanciu Ancuța Andreea, clasa XI H, Colegiul Național „Vladimir Streinu” Găești, Dâmbovița, profesor îndrumător Ratea Cercel Andreea;

6.Zacornea Andreea-Ecaterina, clasa a XI-a C, Liceul Tehnologic „Petru Poni” Iași, profesor îndrumător Tiberiu-Mihai Sturzu;

7.Orodel Denisa, clasa a XI-a, Liceul Tehnologic „Nicolae Teclu”, București, profesor îndrumător Cojocaru Mădălina;

8.Buruiană Carmen, clasa a XI-a, Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi, profesori îndrumători Anechi Loredana și Tomiuc Titus Ciprian;

9.Moise C. Andreea Bianca, clasa a IX-a, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Medgidia, Constanța, profesor îndrumător Rodica Plugaru;

10. **Craciun Ana**, clasa a XI-a, Colegiul Național „Roman-Vodă” Roman, Neamț, profesor îndrumător Romano Gabriela;

Ciclul gimnazial:

Premiul I: **Lupu Rareș Ștefan**, clasa a VII-a, Școala Gimnazială „Alexandra Nechita”, profesor îndrumător, Lupu Elena;

Premiul al II-lea: **Dumitrache Laurențiu Alin**, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Argeș, profesor îndrumător Griga Iuliana;

Premiul al III-lea: **Miu Alexandra**, clasa a VII-a, Școala Gimnazială Gherghești, Petrești, Dâmbovița, profesor îndrumător Alexandru Vasilica;

Mențiuni:

1. **Vacariu Mihai**, clasa a VII-a, Șc. „Dimitrie Romanescu” Dorohoi, profesor îndrumător Simona Ștefan,;

2. **Pulhac Luciana**, clasa a VII-a A, Șc. Gim. „Alecui Ivan Ghilia”, profesor îndrumător Grădinaru Violeta;

3. **Bordianu Madalina**, Clasa: a VIII-a A, Școala Gimnazială „Al.I.Cuza” Dorohoi, profesor îndrumător Irimia Corina;

4. **Moisa Elena Delia**, clasa a VII-a B, Școala Gimnazială Specială pentru Deficienți de Vedere, București, profesor îndrumător Nora Negreanu;

5. **Buzenche Elena**, clasa a VII-a A, Liceul Tehnologic „Eremia Grigorescu”, Mărășești, Vrancea, profesor îndrumător Dumitrașcu Gabriela;

6. **Cociorvan Denisa**, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Burla, Suceava, profesor îndrumător Coca Leontina Corina;

7. **Câmpian Andrei**, clasa a VIII-a B, Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Câmpia Turzii, Cluj, profesor îndrumător Ploscariu Alina;

8. **Miu Rebeca**, Clasa: a VIII- a A, Școala Gimnazială „ Nicolae Romanescu”, Craiova, Dolj, profesor îndrumător Stoica Mirela;

9. **Bălan Alexandra Nadia**, clasa a VIII-a, Șc. Gim., Nicolae Mantu”, Galați, profesor îndrumător Ciobanu Gabriela;

10. **Năstase Georgiana**, clasa a VIII-a, Șc. Gim., „Alexandra Nechita”, Vaslui, profesor îndrumător Nicolae Lucian;

SECȚIUNEA PICTURĂ / DESEN:

Premiul I: **Diaconescu Maria Serena**, clasa a VII-a B, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, București, profesor îndrumător Crețu Lucica;

Premiul al II-lea: **Ciucă Daniela**, clasa a VIII-a, Scoala Gimnazială nr. 1 Bîrla, județul Argeș, profesor îndrumător Olteanu Dănică;

Premiul al III-lea: **Hreniuc Tina Maria**, clasa a X-a, Colegiul Național de Artă „O. Băncilă”, Iași, prof. îndrumător Oana Vulpe;

Mențiuni:

1. **Sandu Lavinia**, Șc. Gim. „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi, profesor îndrumător Adina Clisu;

2. **Sziki Ivett**, clasa a XI-a A, Liceul Tehnologic Cadea, prof. îndrumător Molnar Mihai;

3. **Coțovanu Ramona**, clasa a VII-a, Clubul Copiilor Dorohoi, profesor îndrumător Puhăcel Daniel;

4. **Ifrim Andreea**, clasa a XI-a, Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi, profesor îndrumător Tomiuc Titus Ciprian;

5. **Pleşcan Renata**, clasa a VII-a A, Șc. Gim. „Alecui Ivan Ghilia”, profesor îndrumător Grădinaru Violeta;

6. **Leontescu Ionela**, clasa a IX-a J, Liceul Tehnologic „Al. Vlahuță” Șendriceni, profesor îndrumător Tomiuc Titus Ciprian;

7. **Ștefan Cezar Iulian**, clasa a XI-a A, Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat”, Alexandria, Teleorman, profesor îndrumător Topologeanu Ioana;

8. **Iordache Denisia**, clasa a VII-a A, Șc. „A.I.Cuza Dorohoi”, profesor îndrumător Clisu Adina;

9. **Ambăruș Gabriel Cristian**, clasa a VIII-a, Clubul Copiilor Onești, Bacău, prof. îndrumător Pâsoi Elena Beatris;

10. **Pătrășcoiu Andrada Denisa**, a VIII-a, Șc. Gim. Sîmbotin, Gorj, prof. îndrumător Cilibiu Maria, profesor Violeta GRĂDINARIU

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ - POEZIE

Indescifrabilul timp

Ion Ramona, Liceul „Regina Maria”, Dorohoi,
profesor îndrumător Oprișan Doina

MOTTO: Visând la iubire, înveșmântați în veșnicia
din singura noastră clipă, dăruită de timp.

Undeva în melancolia timpului,
După o răscoală, se ara pământul.
Cânturi și doine îmbălsămează cerul
În încremenirea clipei!

Cu mâna streășină la ochi,
Ferindu-se de razele puternice
De după o năframă,
O mamă caută timpul, după soare.

Undeva un patefon îngâna un vals.
Printre tranșee vâjâie trasoarele
Dăruind viață și moarte,
Dăruind libertate!

Undeva într-o mansardă dărăpănată,
O pereche învață primii pași...
Descoperind primul sărut
Trăindu-și nemurirea.
Măine va începe războiul.

Într-un timp de noapte...
Printr-o fereastră țâșnește în beznă
O lumina galbenă, palidă, dar euforică...
Ce încălzește ca o iluzie
Colțul unui cerșetor flămând,
Dăruindu-i speranță și bucurie.

Sub un far, la capăt de lume...
Într-un timp neștiut,
Înfloresc florile în noapte,
Încălzite de lumina fulgerelor,
Ce anunță furtună.

Undeva sub un felinar,
Un joben se înclină respectuos,
Neținând cont de ani, de vârstă, de timp...
Ci doar de arcușul viorii...

Într-un ceas binecuvântat
Se aude un scâncet, primul gândurit...
Iar întregul univers
Își uită adevărata vârstă,
Abandonând-o în pendulul uitat în mișcare.

Într-un așternut cu iz de prunc,
O mamă leagănă covată,
Îngânând îmbujorată
Cântul ce îmbrățișează trecutul, prezentul și viitorul
Într-un singur zâmbet de copil

Într-un răsărit zgribulit,
Un trubadur pierdut de vreme,
Ce încerca la infinit prin rimele sale
să tâlmăcească indescifrabilul timp,
Îndrăzni să deranjeze:
-Mă scuzați mon cher, nu știți cât este ora?...

Sub soarele iubirii

Sub soarele iubirii, în tălmăcirea firii,
Ne-am regăsit noi doi, ascunși doar printre foi...
Ceasloave vechi uitate, povești din foste fapte,
Palate și inele, păduri de vise grele...

O ultimă poveste, ce-n ieri încremenește.
O nouă zi și-un doi, renaște azi din noi
Și-n mâine-un răsărit, sărut de asfințit,
Legenda noastră lasă, iubirea... o crăiasă

Ce împletește vise, nespuse și nescrise
Se împletesc cu dor, un soare după nor
Ce răscolește timpul! Să uite anotimpul!
Să uite și de zile, de ceasuri în neștire...

Să prăvălească noaptea, în zori să fugă moartea,
S-aducă nemurire, spre stele să admire
Când brațele și zorii, ne sunt nemuritorii,
Când stelele și luna, pe nori se-așterne bruma.

Topind raza iubirii, ultimul glas al firii,
Ultima șoptă blândă, ce plânge de osândă
Și-n floarea dimineții, alungă umbra ceții
Și înflorește-n zori, tânjind în noi culori.

În curcubeie mii, în ziua de Florii
Întâmpinând iubirea, prezentul, fericirea,
Respectul și frumosul, își netezește rostul
Iar soarele iubirii... e însăși rostul firii...

Vis de mâine

Am visat că ninge vara!
Și că toamna se mutase în iarnă,
Că veacurile erau decenii
Iar minutele secunde...

Am visat că se prăpădeau norii!
Iar cerul plângea cu ploi acide,
Iar cele mănoase...deveniseră lacrimile noastre,
Ce udau pământul sfânt...
Pentru recolta străinilor.

Am visat că plângeau zidurile sfinte,
După psalmul curat și cântat
Din tot sufletul nostru...
Ce-a uitat să se mai bucure!

Am visat că plângea mama!
Și noi toți împrejurul ei...
Privind la masa goală
Și la reflexia din icoana
În care priveam cu toții.. cu ochii în lacrimi...

Am mulțumit cerului pentru toate!
Cele bune și cele rele...
Pentru clipele de vis dăruite
Și pentru înțelepciunea de a le putea percepe...

Brusc... m-am trezit!
Și am constatat cu stupeoare că visul...
A fost pură realitate!
Și că de fapt... aș fi vrut să adorm prezentul,
Într-un vis...

Am confundat noaptea cu ziua,
Realitatea cu visul și invers,
Într-un amalgam impus
De ritmul unor conștiințe fără conștiință.

Atunci am înțeles că viitorul meu,
Al altora și al nostru...
Depinde doar de fapte,
De faptele noastre.. împreună!

Mi-am îmbrățișat durerea
Cu lacrimile bucuriei!
Cu fericirea unui condamnat!
Ce mâine va vedea din nou cerul..

Împreună cu cei care mi-au înțeles visul,
Am inspirat speranța la unison,
Înțelegând că adevăratele vise
Vor începe cu adevărat...
În noaptea din mâine!

Clipa

Sîrbu Francesca, Colegiul Național „Costache Negri” Galați,
profesor îndrumător Ciobanu Cristina

Motto: Căldura sufletului se cerne arșiță de vară

În casă ferestrele au înflorit a iarnă
Și simt răsuflul florilor cu blând miros de primăvară
Și în căldura sufletului se cerne arșiță de vară,
Iar amintirile mă răscolesc ca frunzele de toamnă.

Închid pleoapa și văd cum trece clipa
Prin lungi văzduhuri, luându-mă cu ea
Și-atunci abia atunci încep a înțelege
Că ea este puterea vieții...

De-atâtea ori tu noaptea-n zi ai preschimbat-o,
Nu știi dacă începem sau dacă sfârșim,
Dar curge clipa vie sau trecută
Și nu știm când ne naștem sau murim.

Joaca de-a adulții

Botîlcă Cristina, Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” Snagov,
profesor îndrumător Mureșanu Camelia

Hai să ne jucăm!
Eu voi fi primăvara,
Iar tu, bietul om care își duce zilele pe aceeași margine.
Eu voi veni tiptil, blândă și amăgitoare,
Iar tu vei fi bucuros.

Eu voi scoate viața de sub pământ și o voi hrăni,
Iar tu îmi vei admira creația.
Eu voi arunca păturile sus, în cer,
Iar tu te vei zbungui în ele până seara.

Apoi, eu voi fi vara.
Te voi alinta,
Iar uneori te vei sufoca de la atâta dragoste.
Îți vei topi fața și îți vei sculpta una nouă.
Eu îți voi oferi Soarele, cu tot cu fulgere și tunete,
Iar tu te vei adăposti sub primul stejar bătrân.

Apoi, eu voi fi toamna.
Îmi voi lua un palton
Și mă voi plimba pe lângă tine ca un vârtej.
Vei începe să te temi de mine,
Iar eu îți voi fura Soarele,
Și îți voi lăsa doar fulgerele și tunetele.

Apoi, eu voi fi iarna.
Rece, albă și grea.
Te vei acoperi cu gheața din mine
Și îți vei aminti cu tristețe de cea dintâi zi de primăvară.

Mor clipele...

Mustață Andreea Monica, clasa a XI-a,
Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria, Teleorman,
profesor îndrumător Topologeanu Ioana

Din puful norilor lichizi
încremeniti în cerul tropical
lumina galbenă se cerne.
Mor clipe fără lumânare...
Printre copaci înalți, solizi,
umbroși în spațiul mormântal
drumeag bătătorit se așterne.
Mor clipe fără lumânare...
Trec cete de indivizi placizi
încarcerați în azilul abisal,
ei vor momente magice, eterne.
Mor clipe fără lumânare...

Gânduri, doruri, șoapte...

Lupu Rareș Ștefan, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială „Alexandra Nechita”,
profesor îndrumător, Lupu Elena

MOTTO: Par la început o speranță. Mai târziu mă prăbușesc și adorm.

Pe sunete de valuri se alină ziua,
Cu lacrimi de văpaie se-ntrevede cerul,
Un glas pribeag șoptește cu vorbe învechite
Un dulce dor de viață, de urme ne-ncepute.

Stau singur în neștire,
Un vis pribeag se-alină.
Cu dragostea-mi în suflet văd lucruri nesfârșite,
Se nasc în mine gânduri și doruri de departe...
Nu pot pătrunde-n lumea înveșmântată-n noapte.

O dragoste severă, mă strange, mă sugrumă...
E dragostea de oameni, de cei din jurul meu.
Nimic din ce-mi apare nu-mi scoate la iveală
Esența vieții pure, adâncul infinit.

Cu mâna-mi deschid ochii...
Privesc spre veșnicie...
Surâd și-n gândul pașnic se-avântă visul meu
Pe care-l uit adesea,
Fiind în el... doar eu

Timpul care roade

Dumitrache Laurențiu Alin, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Argeș,
profesor îndrumător Griga Iuliana

Clepsidra mea e firul
timpului viu ce roade-n carne,
e para ce cade din spațiu-timp
în neantul dincolo de prezentul continuu,
dincolo de norii plumburii ce acoperă
orașul înzorzonat cu neon.

Clepsidra mea e vidul ce
trage oxigen din plămâni
ființei,
e natura ce detestă
brigandul timp ce-și cere tributul.

VISUL UMBREI MELE

Miu Alexandra, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială Gherghești, Petrești, Dâmbovița,
profesor îndrumător Alexandru Vasilica

Motto: „N-ai cumva un dezinfectant? zice umbra mea

Tocmai vin de la piramide
Și m-am tăiat în umbra piramidei lui Keops.
Nu știu cum a apus soarele brusc...”
(Marin Sorescu, *Umbra*)

Of! iar apune soarele brusc peste fața firavă a pământului.
Și dintr-odată parcă în fața gândirii mele crude
Acesta pare că-și schimbă repede orbita.
Ah! Din sufletul meu acum parcă se închid și deschid aripi...

Iar noaptea, regina privirii astrale, încet îmi sugrumă viața...
Este secunda magică-a visării când totul parcă devine posibil.
Când mintea-mi se-agață de demoni cu aripi
Iar gândul se-ascunde în neguri cu tainice vise...

Și, totuși...Ai găsit dezinfectantul acela ca s-alung căldura nopții?
C-a pus stăpânire pe trupul meu firav și palid de visare,
Iar sufletu-mi rănit de frumusețea vedeniei lui Keops
Așteaptă o rază de viață spre trupu-mi rănit de așteptare.

Adu-mi-l, te rog, din străfundul privirii pierdute!
Umbra mea este prea mică și slabă să-nvie...
Sau Keops, să-mprăștii spre mine săgeți de trezire,
Spre trupu-mi lovit de magica umbră-a visării!

Of! Nu mai am nevoie de serviciile dezinfectantului.
E prea insignifiant ca să mă vindece de umbra visării...
Dar cum să nu strig din străfundul gândirii
Că tu, piramida marelui Keops, îmi dai vindecare.

M-am întors tocmai de la mândrele piramide...
Și mi-am zgâriat privirea în umbra piramidei lui Keops.
Vreau repede un dezinfectant, zice visul umbrei mele. Dar degeaba...
Umbra s-a trezit și-așteaptă ca soarele s-apună pentru altă visare.

ARIPILE VIEȚII- COPILĂRIA

Stanciu Ancuța Andreea, clasa XI H,
Colegiul Național „Vladimir Streinu” Găești, Dâmbovița,
profesor îndrumător Ratea Cercel Andreea

Motto: „ Copilăria mea e aci și astăzi.”
Lucian Blaga

Stau pe altarul timpului.
Aripile vieții
Renasc
Clipe albe și pure.
Speranțele,
Însetate de lumina visurilor mele,
Aleargă, aleargă...
Într-un templu vechi,
Răscolit de vreme,
Inima pământului
E o fereastră deschisă
Spre eternitate.

Ies razele ..

Zacornea Andreea-Ecaterina, clasa a XI-a C,
Liceul Tehnologic „Petru Poni“ Iași,
profesor îndrumător Tiberiu-Mihai Sturzu

Motto : „Un visător este cineva care își poate găsi calea numai sub lumina razelor lunii, iar pedeapsa lui este că zărește zorile înaintea restului lumii.“ Oscar Wilde

Ies razele de lună
Să-ți mângâie visele.
Iar eu cu dragostea mea
Trimit gândurile toate
Să-ți aline durerea
Ce noaptea te cuprinde.
Oare e vis?
Sau mi-am dorit atât de mult
Să fi a mea?...

DESPRE CUVÂNT

Orodel Denisa, clasa a XI-a,
Liceul Tehnologic „Nicolae Teclu”, București,
profesor îndrumător Cojocaru Mădălina

Nu este niciodată prea târziu pentru un nou început. (Stefan Havadi-Nagy)

Astăzi am găsit Cuvântul
ce mi-a deschis o cale nouă
în lumea de idei nescrise
ce mă subjugă și mă plouă.

De mult îl căutam pe Dânsul
cu patimă și cu ardoare,
s-ă-ncerc acea cumplită-experiență
ce mă încântă și mă doare.

Iar când am zis că L-am atins
m-am cutremurat cu totul
căci am simțit acut în suflet
că mi-a sosit acum sorocul.

Și L-am născut și L-am crescut
și azi îl vede orișicine
că e frumos și încrezut
și a crescut mai mult ca mine.

Clepsidra

Buruiană Carmen, clasa a XI-a,
Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi,
profesori îndrumători Anechi Loredana și Tomiuc Titus Ciprian

Motto: “Poezia este numai artă : ea este însăși viața , însuși sufletul vieții. Fără poezie omul nu s-ar distinge de neant.” Nichita Stănescu

Un ceas de lemn și-o coală albă
O clepsidră și-o voce cristalină
Așteaptă pe-o bancă solitară
Seninul ochilor albaștri –
Frunze moarte și-amintiri pierdute
Plutesc în aerul tomatic .
Doar o imagine parcă-nveselește totul...
E o proiecție a clipelor de neuitat.

-De ce? De ce?
De ce e doar o himeră
Și în prezent dispare?

.....
Totul s-a petrificat,
Frunzele,nisipul din clepsidră
Și neconținutul ticăit...
Totul a murit în parcul

Cu banca solitară,
În așteptarea acelor ochi, acelei priviri –

Dulce

Moise C. Andreea Bianca, clasa a IX-a,
Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Medgidia, Constanța,
profesor îndrumător Rodica Plugaru
Motto: Primăvara sufletelor noastre este doar iubirea împărtășită.

Diminețile mă îmbrățișează
Cu mâinile lor de ghiocei,
Sufletul meu,
Pătat de cerneala păcatului
Se scaldă încă într-un dor liliachiu.
Dulce, dulce parfumul de zambilă
Mă cheamă din nou spre iubire.
Lăcrămioare-mi nasc prin vene
Și te iubesc acum mai mult
Căci dulce precum te știu,
Iubirea o cântă ca pe o floare rară.

Cu ochii deschiși

Cociorvan Denisa, clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Burla, Suceava,
profesor îndrumător Coca Leontina Corina
Motto: E visul tău, e visul tinereții,
Ce se sfârșește-n zorii dimineții...
Răsare luna la fereastra ta
Și luminează cu drag fața ta.

Și deodată lângă tine vine,
Cu pași mărunți, cu fruntea-ncoronată,
Purtând trena lungă a unei zâne,
O fată, cu fața-i întristată.

Venind din ce în ce tot mai aproape,
Cu părul ei de aur, fin, subțire,
O lacrimă-i ascunsă-ntre pleoape
Căci EA suspină după tine.

Te uiți la ea cu sufletul curat,
Ai fi ridicat-o-n brațe-atunci
Și i-ai fi șters obrazu-mpovărat,
S-o strângi la piept o clipă doar ai vrut,
Dar cum spre tine a venit...a și plecat.

Și supărat de tot din somn tresari...
Și- atunci realizezi c-a fost un vis.

Spic de viață

Miu Rebeca, Clasa: a VIII- a A,
Școala Gimnazială,, Nicolae Romanescu", Craiova, Dolj,
profesor îndrumător Stoica Mirela

Pădurea taie cerul
Făpturilor ce trec
Și nimbul de albastru
Veghează cum eu plec.
Peste cărarea-ntinsă
Cu cerbii aranjez
Ca florile și zarea
ușor să mi-o petrec.

Pădure, tu, cunună
De vânt și de parfum,
Alerg către tine, alerg însetată
Verde-fum, spic de viață.

Suflet de copil

Bălan Alexandra Nadia, clasa a VIII-a,
Șc. Gim., Nicolae Mantu”, Galați,
profesor îndrumător Ciobanu Gabriela

Motto: Așa sunt eu - o pată de culoare pe câmpia visurilor frumoase.

Doi ochi de copil privesc pe fereastră
Cum stropii grei de ploaie spală copacul dezbrăcat,
Nu mai aude-acum nici câinele cum latră
Doar sufletul și-l simte de ploaie inundat.

Se cuibărește-n sânu-i fiorul cel de gheață
Termină trupul firav ca arborele gol
Ce-a fost frumos odată e-nvăluit de ceață
Iar gândurile-i zboară precum cocorii-n stol.

Raze jucăușe se furișau printre frunzele de pom
Dansau pe chipul vesel și îl trezeau din somn,
Uita de papucei, fugea desculț pe afară,
Un glas blajin de mamă îl adormea în fiecare seară.

Câte o lume

Năstase Georgiana, clasa a VIII-a,
Șc. Gim., „Alexandra Nechita”, Vaslui,
profesor îndrumător Nicolae Lucian

Motto: „E tot ce-mi aduc aminte.”

Am vrut să-mi apretez coronița
Am vrut ca degetele să-mi miroase a rufe.

Am vrut ca zgomotul pantofului meu
Să răsună pe coridoare lungi

Am vrut să mă apropiu de soldatul care ochеște
Și să-mi las mâinile pe capul său.

Undeva, nevăzut, un muzician practicând
Pentru recitalul de seară.

Aceste sunete substituie cuvintele,
Umplu dragostea nespusă.

Urăsc această vârstă.
Oare cine mi-a pus gândurile în ordine alfabetică?

Ele sunt obligate să zboare în cerc noaptea
Ca să propună sens zilei.

În cel mai apropiat țărм al cerului,
Stelele erau o risipă.

Însă eu mi-am iubit cămila,
m-am aplecat pe gâtul ei
și l-am îmbrățișat.

SECȚIUNEA PROZĂ SCURTĂ

Oglindă...vis...timp

Andra Tatiana Enășoiu, clasa a XI-a,
Liceul de Arte, Baia Mare,
profesor îndrumător Claudia Marian

Cineva spunea că nu timpul trece, ci noi trecem prin timp...că timpul este asemeni unui vis fără cuvinte. Am încercat să găsec o explicație...într-o oglindă...într-un vis...într-un timp...în spatele cuvintelor...

Dincolo de perdelele șifonate și jaluzelele rupte, un orizont își întindea marginile peste tărâmurii nevăzute. Peste locuri veșnice, nemuritoare, unde sufletul din centrul lor rămâne etern, pur. Locuri invidiate de oameni care, odată cu trecerea timpului încep să își piardă din abilitatea de a mai distinge timpul iluzoriu de prezentul pretutindeni...ca și când ai pune o floare în razele lunii, într-un borcan cu apă. Va primi lumină cât să trăiască, însă va tânji după mai mult. Era exact ceea ce simțeam în această clipă când mă aflam singură, pe o canapea veche și ponosită, răscolind zeci de amintiri. În fața mea, pe o măsuță nu prea înaltă, de lemn, o oglindă cu ramă argintie captura reflecția chipului meu palid. Doi ochi rotunzi ca mărgelile, conturați cu o linie subțire și neagră priveau curioși în căutarea de a găsi mai mult. Rătăceau străini pe imaginea clară a unei fețe cu expresie neutră. Mă întrebam dacă este o imagine reală. Aruncam priviri stranii unei figuri necunoscute în încercarea de a-mi aminti o sumedenie de lucruri. Eram eu. Ochii mă dădeau de gol. Eu, înconjurată de câteva albume prăfuite. Am ridicat unul dintre ele și l-am analizat atentă. Atâtea fețe zâmbitoare, copii zburdalnici tânjind după joacă, atâtea inocență. Zâmbeam, fugind cu gândul spre clipele ce odată îmi înseninaseră chipul. La momentele ce îmi tăiaseră respirația și la momentele bunicilor de „pe vremea mea...”. Eram încă un copil. Un copil naiv, fără experiență de viață. Știam asta și mă bucuram de fiecare gând ce îmi zbura prin minte ca o pasăre liberă. Nu aveam de gând să prind niciunul dintre ele. Acceptam doar bucuria de a fi spectatorul unui spectacol atât de bine realizat, numit „viață”.

Am închis ochii pentru o clipă și i-am redeschis rapid. Eram aceeași eu, dar unde îmi era părul castaniu și creț de altă dată? Șuvițe înzăpezite, ondulate, îmi cădeau pe umerii uscați de vânt. Dar era imposibil ca timpul să fi trecut atât de repede? O secundă, nici măcar atât. Nu putea fi de ajuns. Și totuși...dincolo de imaginea disperată din oglinda înnegrită, un suflet nemuritor era conștient de ce se întâmpla în jurul lui. Ca o ceață deasă, ce ascundea întregul univers în neclaritate și fantezii. Mîntea refuza să înțeleagă trupul uscat și veștejit ce în urmă cu o clipă fremăta de durerea bucuriilor trecătoare. Plângea după trupul ca o cireasă coaptă, cu pielea sănătoasă, fină ca mătasea, neatinsă de cicatricile timpului. Dar fiecare lucru simțit, trăit, își pusese aprenta pe el. Efectul era unul surprinzător, dar

magic.

Privind din nou în oglindă, apoi spre perdelele după care zorii zilei colorau cerul acoperit ici și colo de nori gri, în roz, am realizat ce însemna cu adevărat această trecere. Ce însemnam eu, în comparație cu răsăritul infinit. Era o trecere ireversibilă și totul se petrecea mult prea repede pentru a realiza când am ajuns o altă figură acoperită de riduri, cu mâinile mlădioase descriind cercuri invizibile în aer.

Sub Domnia Timpului

Boșință Cătălin Ionuț, clasa a IX-a,
Liceul „Regina Maria” Dorohoi,
profesor îndrumător Beșleagă Mihaela

Peste tot și toate, peste necazuri și neîmpliniri, bucurii și satisfacții, copii și bătrâni, femei și bărbați, munți și câmpii, iarnă și vară, peste toate domnește Măria Sa Timpul. Născut parcă din eternitatea fără început și sfârșit, ascuns sub diverse nume, temut și dorit, fără preț și totuși neprețuit, călătorește peste veacuri de mână cu însuși Demiurgul, fără a ști care dintre ei a fost primul. Disecat, măsurat, clasificat și împărțit, timpul e o entitate, o forță vie, o emoție launtrică puternică, trăită de fiecare individ cu încredere și speranță.

Trecând în goană, clipă după clipă, an după an, lasă în urmă amintirile, ca niște cristale prețioase. Ca într-un film ce rulează pe ecranul gigantic al vieții, format dintr-o succesiune de cadre, la fel se așează și el în sertarele vieții. Și, ca un magician ce oprește cu o mișcare totul în jurul său, așa și noi, oamenii, căutăm și selectăm acele momente ce ne-au marcat, în bine sau rău, trecutul și viitorul. Când reflectăm asupra timpului, ne imaginăm într-o încrucișare de drumuri, ca niște destine întretăiate, privind pe de-o parte înapoi, așa cum privești la apus cuprinsul unei zile, pe de altă parte la răsărit, întrezărind zorii zilei următoare.

Prin puterea gândului, ca produs al minții împotriva timpului, prin voința de a descoperi și afla, putem călători, ca într-o poveste, înapoi în trecutul nostru. Ne putem revedea copii jucându-ne cu prietenii din copilărie, în brațele bunicilor, legănați de poveștile cu zâne și Feți-Frumoși. Pe firul anilor, înlănțuite ca niște noduri pe o sfoară a timpului, găsim prima zi de școală, primul „zece”, primul premiu... Călătorind mai departe, ne cuprind fiorii adolescenței, primul sărut, plimbările cu prietenii și planurile viitorului ce-l vrem a trăi.

Alături de aceste clipe, ce rămân pentru fiecare dintre noi eterne, regăsim și persoanele care ne-au marcat drumul și viața. Desigur, în primul rând întâlnim persoanele cele mai apropiate, părinții, frații, surorile, familia în general. Alături de ei, învățătorii, profesori

rii, mentorii pasiunilor noastre, care ne-au influențat și îndrumat destinul. Din umbra amintirilor, aceștia ne privesc cu mândrie sau cu reproș, mulțumiți sau dezamăgiți de noi, totul prin filtrul minții noastre.

Timpul descompune filmul vieții într-o succesiune de cadre separate ce se derulează continuu și, în această succesiune, este perceput diferit în funcție de etapa vieții în care ne aflăm. Practic, individul, ca un tot, se poate desface în patru alte persoane. Primul dintre ele, copilul privește timpul ca principalul său aliat. Este plin de speranțe, încântat de progrese, sigur că odată cu scurgerea nisipului vieții îi va fi din ce în ce mai bine. Ce nu poate realiza astăzi crede cu tărie că va reuși mâine, un mâine neapărat mai generos decât momentele precedente. Al doilea în ordine cronologică, tânărul adolescent, păstrează speranța copilului la care adaugă pragmatismul dat de contactul cu realitatea și percepția acesteia. Pentru el, timpul oscilează între emoție și necesitate, oferindu-i ocazia să opteze. E un timp al deciziilor, care modifică destine în bine sau în rău. Maturitatea deplină, al treilea personaj, simte apăsarea timpului. El este cel care decide pentru sine și pentru cei apropiați, modelează și îndrumă pe cei din apropierea sa. Într-un fel, este un punct maxim într-o sinusoidă temporală, de acolo din vârf putând privi de ambele părți, în trecut și în viitor. Al patrulea și ultimul personaj în filmul trecerii timpului este bătrânul, pentru care timpul devine un inamic și, deopotrivă, o noțiune abstractă. La vârsta aceasta, totul devine relativ, omul conștientizându-și condiția de ființă efemeră în fața imensității timpului. De aceea, în acele momente se trage o linie între viața care a mai rămas și inevitabila moarte, ce nu înseamnă neapărat o trecere în spațialitate și atemporalitate. Ajuns la capăt de drum, locomotiva vieții are drept combustibil amintirile, doar ele putând propulsa omul în eternitate, trăind la rândul său, în amintirile celorlalți, ca parte a veșniciei. Expirarea timpului acordat vieții unui om poate fi considerată atât o continuare, cât și un nou început a unei forme existențiale într-o altă nouă, diferită și mult mai complexă.

Fără îndoială, timpul a reprezentat dintotdeauna pentru ființa rațională o necunoscută interpretată în diverse moduri. Omul de știință a încercat din vechime să înțeleagă noțiunea de timp, să-l măsoare cât mai exact, să-l încadreze între limite raționale. Fiecare savant a venit cu propria teorie asupra curgerii timpului, asupra existenței sale, a legăturii cu spațiul. Au fost elaborate legi și teoreme, formule sofisticate care au făcut ca timpul să poată fi perceput, dar niciodată înțeles sau controlat. Cercetările oamenilor de știință au stimulat fantezia creatorilor de filme științifico-fantastice, călătoria între lumi devenind cvasi realitate. Filosoful, un alt mare iubitor al timpului, îl privește dintr-o altă perspectivă, mai puțin matematică și mai apropiată de „fantezie”, deși conceptul de *timpse* sustrage chiar și determinărilor filosofice riguroase întrucât nu are o natură imuabilă. Pentru el, timpul e cheia existenței, prezent în tot și în toate, ca și cum moleculele nefizice ar fi bule de timp. El justifică orice, găsește un țel ascuns în fiecare clipă care pâlpâie, îl poartă în abstract și înapoi cu ușurința cu care meșterul își face meseria. Deasupra tuturor, însă, a

savanților, a filosofilor ori a oamenilor de rând, hrănindu-se din imensitatea conceptului, îi găsim pe poeți și scriitori, prinși în dansul dilemei temporale, a efectului pe care aceasta îl are asupra omului ca ființă. Pentru ei, „timpul se oprește parcă și el din cugetarea-i precipitată, ascultându-l” (Alec Iuan Ghilia) pe omul artist dispus cunoașterii inițiatice prin sentimentul accesului spre absolut.

Monedă ancestrală și punct ultim al existenței, timpul este decizia pe care omul nu reușește să o controleze niciodată, căci controlul depășește granița spațială și cronologică dată individului. Omul nu învață de la Măria Sa Timpul decât atunci când este prea târziu pentru a mai schimba ceva în propria-i existență, asumându-și doar condiția de ființă efemeră, influențată și ghidată în propriile-i acțiuni și decizii de Domnia Timpului. Oricât ar încerca să-i forțeze accesibilitatea, vremelnica ființă bipedă nu poate înfrunta timpul și împrejurările prestabilite existenței sale. Relația omului cu timpul este o dramă existențială permanentă, producătoare de angoase și temeri, dar, într-un timp ireversibil și necruțător, regretele umane își pierd orice semnificații. Ocupați, blazați, apatici, reci, obsedați să trăiască din plin senzațiile puternice ale existenței, oamenii nu înțeleg rapiditatea cu care timpul trece, luând cu el nume, fapte, mituri, vieți, lăsând indivizii triști și însingurați. Domnia timpului cântă cu „mici clopote clopoțind în neștire” ce „petrec spre cer sufletele/ viselor noastre” (Alec Iuan Ghilia) fără ca omul să-i înțeleagă mesajul. Dacă ar asculta bine, dacă i-ar desluși multitudinea de semne și semnificații poate că propriile-i vise și aspirații nu ar mai fi „ucise în țărâna trupului” (Alec Iuan Ghilia), iar omul ar dobândi ceva din necuprinsa-i imensitate și vastitate.

Simbol și sânge al existenței, a tot ce e viu și trecător, timpul se reia, iar și iar, ca o clepsidră care se întoarce de fiecare dată când ultimele fire de nisip s-au scurs în hăul infinit al existenței. În imensa sa cursă existențială „descoperă tot ceea ce era ascuns și acoperă tot ceea ce era descoperit” (Sofocle), „există ca lucrurile să nu se întâmple în același timp” (Aristotel), iar tainele Universului să-și trăiască de-a pururi forma. Nemilos, prea repede sau prea încet trecător, nepăsător, veșnic încărcat de istorie, indiferent sau complice la bucurie și durere, la bine și la rău, stăpân peste ființă și neființă, peste început și sfârșit, timpul își trăiește nesfârșita-i existență, sfidând rațiunea și dorința umană de a-l descoperi și înțelege. Prin puterea eternității date de nevăzutul Creator, el există deasupra a tot și toate, peste destine și generații, ca o pasăre uriașă ce zboară neconținut deasupra lumilor.

Și totuși, Sub Domnia Timpului, „Ce este Timpul? Dacă nu sunt întrebat, știu. Dacă sunt întrebat, nu știu.” (Sfântul Augustin, *Confessiones*)

De ce uităm de frumos?

Corduneanu Cătălina Cezara, clasa a X-a,
Liceul Greco-Catolic *Iuliu Maniu*, Oradea,
profesor îndrumător Popoviciu Ana Mihaela

Dacă am asculta bine și am putea simți cu urechea florilor și-a păsărilor, am fi în stare să auzim prin foșnetul ploii mici clopote clopoțind în neștire, care petrec spre cer sufletele viselor noastre ucise în țărâna trupului pârjolit de viață. Dacă am asculta bine și am avea auzul florilor și al fluturilor, Doamne câte am putea auzi!

Noi, oamenii, suntem atât de sărmani, de săraci spiritual, când am putea fi atât de fericiți! Uităm. Uităm de timp, uităm de noi, uităm de natura care învie an de an, uităm de fiecare minusculă creatură care își face munca zilnică pentru ca noi să ducem o viață tihnită în acest univers perfect. De ce uităm de frumos?

Diminețile sunt făcute pentru bucurie, pentru a asculta cântecul ritmic al naturii, nu pentru grabă, nu pentru stres, nu pentru griji. Uităm să ascultăm, uităm să ne plimbăm în natură, uităm să citim, uităm de frumos. Ne obosim ochii, mintea, sufletul cu mașinăriile groazei, mașinăriile care ne fură timpul atât de prețios, lăsat de Univers pentru fapte mărețe, nu pentru îndoctrinarea unor moravuri infecte. De ce uităm de frumos?

Dacă am ști să ascultăm, să vedem, să simțim... Dar nu știm. Nu știm să apreciem frumosul, frumosul care ne înconjoară la fiecare centimetru, dar pe care îl ignorăm în profunzime. Frumosul e totul. Frumosul e timpul, natura, iubirea, literatura. Frumosul e tot ceea ce ne face să zâmbim, tot ceea ce ne oferă fericire, calm, armonie.

Uităm de timp. Nu, nu suntem nemuritori. Dacă nu trăim acum, nu vom trăi niciodată. Nu trebuie lăsat timpul să treacă grabnic în neștire pe lângă noi. Timpul Universal este împărțit în mod egal pentru fiecare om. Faptele fiecăruia îi prelungesc sau îi scurtează dimensiunea. Poate nu toți avem îndeajuns timp pe pământ pentru a ne explora toate posibilitățile, dar nu e păcat să lăsăm fiecare secundă să treacă fără sens? Uităm de pauze, uităm de timpul care ar trebui acordat sufletului, timpul acordat doar pentru noi și interiorul nostru. Uităm de acel timp, îl folosim neglijent pentru nimicuri, lângă vreo mașinărie a groazei – care pe lângă că este DE GROAZĂ, mai valorează și cât jumătate din toate celelalte bunuri pe care le avem. De ce pierdem atât de mult timp în disperarea de a avea un corp modelat după păpușile Barbie? De ce pierdem atât de mult timp râvnind lucruri materiale scumpe, vacanțe în zone luxoase sau pentru a ne construi o personalitate „apreciată” de ceilalți? De ce? E trist.

Uităm de natură. Uităm să ne trezim dimineața zâmbind. De ce nu suntem originali? Cum ar fi dacă într-un oraș aglomerat, cu toții ne-am opri timp de câteva minute și am as-

culta. Am asculta dincolo de traficul îngrozitor, de fabricile zgomotoase, de oamenii gălăgioși, am asculta natura. Am auzi ciripitul dulce al păsărelelor, foșnetul frunzelor, picături delicate de ploaie, căderea lină a fulgilor de nea, vântul care trece printre flori, lătratul unui câțel fericit de întâlnirea cu stăpânul său și multe alte sunete ale naturii despre încă nu știm nimic, pentru că uităm de natură. De ce uităm de frumos?

Uităm de iubire, uităm să iubim. Nu mă refer la iubirea aceea puternică, pătimașă, profundă dintre două persoane, ci la iubirea în simplitatea ei. Iubirea față de aproapele aflat în dificultate, iubirea față de cei care ne susțin, iubirea față de câțelul în ochii căruia se găsește un ocean de afecțiune față de stăpânul său. Iubirea aceea simplă, inocentă, pe care o exprimi printr-un zâmbet, printr-un gest atent, printr-o privire grijulie față de oricine și orice. Acea iubire care înalță sufletul, care încălzește fiecare părticică a inimii, care, printr-un gest infim, poate dărui infinitul. De ce uităm de această iubire? De ce ne lăsăm purtați de ură, viclenie, răutate, dorințe meschine? De ce uităm de frumos?

Uităm de literatură. E dureros că societatea în care trăim nu mai citește. O societate care nu simte trecerea dureroasă a timpului dintr-un roman, o societate care nu suferă alături de un personaj rănit de iubire, o societate care uită de frumosul oferit de un scriitor în câteva sute de pagini. De ce uităm de frumos? De ce uităm de cuvinte? Cuvintele sunt precum natura, sunt o parte din natură, însăși natura! Cuvintele își ascund capul între aripi, ca niște păsări ostenite și tac intimidat. Timpul se oprește parcă și el din cugetarea-i precipitată, ascultând. Cum să știm ce e frumosul dacă nu ne-am pierdut niciodată printre paginile unei cărți, dacă nu am simțit niciodată durerea aceea de ochi cumplită de la miezul nopții când mai sunt 50 de pagini de citit, dar nu te lasă inima să te oprești; dacă nu am plâns niciodată de mila unui personaj distrus sufletește sau distrus de viața prea aspră? Cum să știm ce e frumosul?

Cu toții avem visuri, dorințe, temeri, dar trebuie să știm să le trăim la timp, nu toate deodată, sau mai rău, niciodată. E trist că uităm de frumos, e trist că de multe ori, uitându-ne în oglindă nu ne regăsim, e trist că de multe ori suntem supărați fără motiv. Supărarea, temerile ne vin din interior, ne vin din sufletul care uită să se regăsească, un suflet care râvnește după timp pentru sine, după ieșirea în natură, după iubire, după literatură. Dacă am asculta, Doamne, câte am putea auzi! Dacă am privi cu adevărat, Doamne, câte am putea vedea!

Uităm de frumos pentru că ne impunem să uităm de frumos. Omul poate realiza foarte multe lucruri mărețe, dar îi este frică! Da, frica este cea care ne conduce spre mecanizarea interiorului, spre dorința de a rămâne împietriți, de a nu vedea dincolo de ochi, de a nu simți cu sufletul. Teama de a nu da greș, teama de a nu ieși din tipare, teama de noi înșine. E trist că uităm de frumos...

Frumosul este, într-adevăr, compus din timp, natură, iubire, însă ceea ce dă contur frumosului, cred eu, este literatura, mai exact, scriitorii. Acești oameni nu s-au temut nicio-

dată să aștearnă pe hârtie fiecare gând, idee, memorie, nu s-au temut să fie ei înșiși. În acest fel, s-au încumetat să scrie despre frumos și inspirați de frumos: nu le-a fost teamă să scrie pagini întregi despre iubire –fie ea romantică, fie simplă-, nu le-a fost teamă să scrie despre trecerea dureroasă a timpului, despre animale, natură, despre fiecare dar oferit de Univers pentru oameni, despre eșecurile, greșelile, imperfecțiunile caracterului uman. S-au încumetat să vadă frumosul dincolo de ochi, scriind și perpetuând descoperirea „frumoasă” a frumosului la toate generațiile viitoare. Să citim! Să citim pentru a descoperi frumosul, pentru a ne descoperi pe noi, pentru a descoperi oameni diferiți, unici, minunați. E greu să descoperim frumosul, însă întotdeauna literatura ne va deschide ochii, arătându-ne moduri de a trăi despre care nu ne-am fi gândit niciodată că există.

De ce uităm de frumos? De ce să nu-l descoperim în întreaga sa splendoare? Cu puțin efort ne-am putea regăsi cu adevărat propria persoană, propriul “eu” prea timid pentru a ieși la suprafață, ținut de mult timp sub mantia grea a nepăsării.

Dacă am vrea cu adevărat, Doamne, câte am putea trăi!

Natura, o copilă cu ochi tulburi

Mircea Cristina, clasa: a X-a B,
Liceul Pedagogic „D.P. Perpessicius”, Brăila,
profesor îndrumător Vasile Florentina

Uitându-mă în jur, constat că nimic nu mai este ca altdată. Schimbările radicale din mediul natural îmi provoacă o stare de tristețe, copleșindu-mi sufletul, căci „cuvintele își ascund capul între aripi, ca niște păsări ostenite și tac intimidată”. Fotografii din copilăria bunicii făcute în natură îmi trezesc o dorință extraordinară de a mă transpune în acele timpuri ... curate, decente și tandre. Timpul îmi devine prieten oprindu-se „din cugetarea-I precipitată, ascultând”.

Natura în tonuri de alb-negru și gri pare atât de elegantă și grațioasă, încât, privind o singură clipă aceste imagini, gândul mă poartă la acea feminitate pe care o emană tânăra cu ochi senini, păr lung și blond și rochia albă a zânei din povești. Atunci natura era deasupra artei. Artiștii nu pictau copaci atâta vreme cât aveau păduri. Un fir de iarbă verde aducea proștețime într-o grădină plină cu flori. Oamenii alergau desculți pe câmpiile înverzite, pline de roua dimineții, având încredere că nu vor simți altceva decât siguranță de sine și libertate. Jocul ciulinilor din câmpie se transforma într-o capodoperă. Totul avea un rost, era exact unde trebuie și nimic nu era făcut fără motiv.

Din „tabloul” de demult se desenează silueta florilor multicolore, martore tăcute ale bucuriilor sau tristeților copleșitoare... Simfonia de culori și parfumuri mă învăluie ca o mantie și mintea mea reaprinde o întâmplare pe care am trăit-o într-o dimineață de primă-

vară târzie. Cred că aveam vreo cinci-șase anișori și părinții mă lăsaseră câteva zile în grija bunicilor de la țară. Dormeam, ca de obicei, în camera de la față, care se deschidea rar, doar pentru oaspeții „de seamă” ai casei...M-am trezit brusc, înfiorată oarecum de liniștea nefirească din jurul meu și de lumina razelor de soare ce pătrundeau năvalnic prin ferestrele miciute ale odăii. Am ieșit confuză, cu gândul să o caut pe bunica și să o cert că iar m-a lăsat singură (sărmana, câte treburi o așteptau dimineța...), dar pașii m-au dus spre grădina cu flori din dreapta casei. Priveliștea în fața căreia m-am oprit mută mi se părea ireală: lalele delicate într-o varietate de culori, liliacul mândru care trona deasupra tuturor, stânjenii violet aliniați ca niște soldați regali la sosirea prințesei, lăcrămioarele gingașe, toate păreau ființe de basm care mă așteptau pentru a-mi alunga orice sentiment neplăcut. Nu știu cât am sorbit cu privirea fiecare colțișor, dar simțeam că timpul s-a oprit în loc. Uitasem pentru ce ieșisem afară și abia târziu i-am auzit glasul bunicii care mă privea înduioșată de la câțiva pași: „Nu auzi când te strig? De jumătate de oră te caut. Of, bine că n-ai pățit nimic”. „Nu am pățit nimic, bunico. Am învățat să vorbesc cu florile”. Bunica mă privi cu blândețe. De atunci am înțeles cât de neputincioasă este teama în fața acestei copile gingașe, care este natura.

Acum o ploaie de întrebări îmi invadează mintea: de ce tăiem copacul care cândva era hrana pentru zece ființe? De ce să rupem florile pentru ca mai apoi să ne plângem că ne-am blocat în Universul deprimant și monoton, fără culoare...șters? De ce? Mai pot bunicii și străbunicii noștri să ne insufle sentimentul datoriei, să ne readucă în acel peisaj fantastic care poate găzdui orice fantezie metafizică? Ce se va întâmpla când aceștia nu vor mai fi? Mă înfioară gândul că lumea modernă s-a îndepărtat de Paradisul de altădată. Natura și-a pierdut inocența originală, dar „Dacă am asculta bine/ Și-am avea auzul florilor și-al fluturilor, Doamne, cate am putea auzi!”.

Aș vrea să am puterea unei zâne de a schimba cu bagheta magică tot cenușul vieții în pulbere de aur și argint. Inima îmi spune altceva. Aceasta îmi șoptește să ies din grădina, să zâmbesc, să râd, să mă bucur cât pot de tare de tot ceea ce primesc, apoi să plantez o floare mare și parfumată să văd dacă natura îmi va zâmbi înapoi. Îmi garantează că răspunsul este afirmativ și tinerețea naturii e mai puternică decât orice încercare de a o distruge.

CRISTALE CĂZUTE DIN CER

Pulhac Luciana, clasa aVII-a A,
Șc. Gim. „Alecui Ivan Ghilia”,
profesor îndrumător Grădinariu Violeta

Era o zi dogoritoare de vară în care florile dansau în bătaia vântului, păsările cântau cu mândrie pe crengile copacilor, totul părea a fi perfect, până când, brusc, soarele dispăru, iar norii se adunară de ploaie. Picurii mari și grei cădeau furioși din înalturi, ploaia nu părea să aibă nicio milă față de pământ. Solul nu mai putea înghiți nicio picătură de apă, iar vântul părea să zmulgă tot ce-i apărea în cale. Totul se întunecase, iar fulgerele și tunetele nu se lăsau nici ele mai prejos și speriau totul în jur. Sunetul înfiorător al tunetului încremenește totul în jur, iar pentru câteva momente ce păreau ore, aveai impresia că nu mai exista scăpare.

După ce și ultimul ecou al tunetului se stinge, se așternu o liniște. O liniște puternică, apăsătoare. Sau...mai degrabă, o liniște aparentă, căci ploaia nu se dă bătută și ne mai sperie cu câteva tunete și fulgere ce păreau a nu se mai opri. Crengile copacilor se aplecau obosite în fața patimii ploii, iar firișoarele mici de iarbă se chinuiau din răspuțeri să se păstreze verzi. Florile care odinioară dansau în bătaia vântului acum mai au puțin și se dezlipesc de pământ, fără petalele lor fumos colorate. Cerul plânge în continuare, încă nu am găsit motivul, își varsă lacrimile mari și reci asupra tuturor. Natura tresare. Tresare din cauza altui fulger ce a luminat văzduhul. Crengile tremură de frică, iar păsările au luat-o la fugă în locuri ferite de această ploaie feroasă.

Pe nesimțite ploaia își pierde puterile iar acele picături de ploaie ce cădeau cu o viteză incredibilă acum deabia le mai vezi. Norii cenușii și fulgerele neastâmpărate fac loc minunatelor raze de soare. La început timide, dar apoi din ce în ce mai puternice au reușit să învingă urgia ce nu părea să aibă sfârșit. Păsările și ele au apărut să ciripească din nou, bucurându-ne. Acum, toți oamenii și viețuitoarele pământului se pregătesc să se înfrupte din aerul proaspăt al naturii de după ploaie.

Paradisul din gândurile noastre

Bordianu Madalina, Clasa: a VIII-a A,
Școala Gimnazială „Al.I.Cuza” Dorohoi,
profesor îndrumător Irimia Corina

Invincibilitatea este una dintre cele mai frumoase calități ale copilăriei pentru că, deși eram mici și aveam nevoie de ajutor mereu: la legatul șireturilor, la îmbrăcat sau la scrierea primelor litere, sufletele noastre nu au cunoscut cu adevărat slăbiciunile sau răuta-

tea. Cu toții am fost copii fragili și blajini, văzându-ne puternici și de neoprit, precum sunt și personajele fantastice din basmele șoptite cu glas dulce la marginea patului de către părinți sau bunici.

Și cu toții am visat cândva, cu multă, multă vreme în urmă, la o lume în care fiecare, cu sufletul său, cu eul său interior să se poată pierde printre copacii înalți, care își poartă atât de mândrii coroanele verzi și stufoase, unde poate fi alinat de susurul izvoarelor sau de frumoasele balade ale păsărilor micuțe, pitite pe crengile înalte ale arborilor bătrâni. Am închis, nu demult, ochii timp de câteva secunde, pentru a ne crede puternici și fericiți, pentru a zburda nestingheriți, ascunși de toată lumea în cele mai întunecate, dar și sigure coltoane ale minții. Preț de câteva secunde am fost fii și fiice ale naturii, iubitori eterni ai frumosului, pierduți într-o lume pe care ne-o amintim vag ca fiind a noastră, dar de care știm clar că ne aparține.

Să ne împrietenim iarăși cu pădurea și să alergam nestingheriți privind cu ochi de copii și cu inima caldă și curată la tot ce ne va înconjura: un paradis secret și doar al nostru, un univers ținut în palme pentru doar o secundă, apoi așezat în inimă, acolo unde i-a fost mereu locul. Să ne pierdem ușor în mrejele răsăritului și ale apusului, să ne cuibărim la umbra unui stejar bătrân și înțelept care să ne țină de umbră și să ne ferească de picăturile reci de ploaie cu frunzele sale mari.

Putem cutreiera păduri și ne putem lăsa purtați de bucuria ce ne definea în timpul copilăriei. Rămânem gardieni ai codrului, continuând să ajutăm tot ce respiră, ocrotind tot ce ne înconjoară: căprioare gingașe, cu ochi negri și urechiușe drăguțe sau păsărele micuțe, cu una dintre aripi frânte.

Iar odată ce realitatea își va intra în drepturi și ne va trage afară din propria lume perfectă, în care ne îndeplinim menirea de a ocroti natura și frumosul, trebuie să păstrăm acel gând minunat și să înfrumusețăm lumea adevărată, cea care are nevoie mai mare de ajutorul nostru!

Timpul

Câmpian Andrei, clasa a VIII-a B,
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Câmpia Turzii, Cluj,
profesor îndrumător Ploscariu Alina

Vara, jumătatea lui cuptor, căldură toridă. Era seară, ora șase, momentul din zi când vremea se răcorește puțin, perfect pentru o plimbare. Dacă urmăreai șoseaua de-a lungul satului la capătul acestuia era o pădure.

Mi-am continuat plimbarea către pădure. Am luat-o pe o cărare departe de zgomotul mașinilor. Auzul îmi era mângâiat de cântecele fantastice ale păsărilor, simțeam un miros plăcut de lemn umed. Cu cât înaintam mai mult cu atât erau mai intense cântecele. Eram la câțiva pași de destinație când un băiat îmi distrage atenția. Părea că are cam vreo 9-10 ani, era vesel, zâmbăreț nu avea nicio grijă. A început să alerge și mă invita să alerg împreună cu el. Am început și eu să alerg după el. La intrarea în pădure, parcă pășeam pe un alt tărâm. Frunze arămii trosneau sub pașii mei grabiți, mă uitam în spate, era vară, mă uitam în față, era toamnă. Nu am dat importanță acestui aspect pentru că eram cu gândul la băiatul după care alergam. Pădurea, peisajul verde se transformase într-un peisaj melancolic de toamnă. Copilul parcă nici nu observase, el striga întruna „Aventura, Aventura!”. Îl urmăream de ceva vreme, când, văd în depărtare ceva licurind apusul se ilustra într-un izvor, unde niște cerbi s-au oprit pentru a bea apă. Băiatul s-a oprit și a privit uimit animalele și peisajul. Aceasta era ocazia mea să-l ajung. Mai aveam puțin, atât de puțin când micuțul a început din nou să fugă. Eram obosit, însa ceva mă ținea pe picioare, simțeam că era ceva în legătură cu acel băiat. La un moment dat se auzeau cocorii, cocorii care pleacau, dar era mijlocul verii și nu puteam pricepe ce se întâmplă. Apune soarele, albul imaculat al lunii pătrunde printre crengi și ne luminează cărarea. Eram aproape la marginea pădurii când avea să se întâmple un lucru straniu. Băiatul s-a întors, mi-a făcut cu mâna după care se întorsese și dispăruse în întuneric. Eram uluit, dar în același timp speriat. Cum era posibil așa ceva? În tot acest timp am urmărit o fantomă? M-am întors spre casă pe același drum. Dintr-odată era vară, m-a cuprins un fior groaznic. Îmi era frică să mă mișc pentru că la orice pas nu știam ce avea să se întâmple. Mi-am luat inima în dinși și am pornit. Aveam în cap vorbele bunicului meu: "Frica face parte din oameni, dar nimeni nu face parte din ea" încercam să înțeleg că frica era doar în capul meu. La întoarcere nu mai era niciun izvor, niciun cerb, mai mult parcă mă întorceam în timp. Luna apunea și răsărea soarele. Era incredibil, ceva ireal mă întreba, "Cum se poate întâmpla așa ceva". Pentru o clipă am închis ochii, am tras aer adânc în piept și când am deschis ochii mă aflam la câțiva pași de intrarea în pădure, exact în locul unde am întâlnit copilul. Nu știam ce se întâmplă.

M-am așezat la umbra unui copac și am început să mă gândesc la cele întâmplate.

Totul a început să mi se pară logic, întoarcerea în timp, animalele, schimbarea anotimpurilor nu erau lucruri neobișnuite, însă, toate avea legătura cu băiatul Acela care părea a fi o parte din mine, era...eu.

Alecu Ghilia-între cuvânt și natură

Craciun Ana, clasa a XI-a,
Colegiul Național „Roman-Vodă” Roman, Neamț,
profesor îndrumător Romano Gabriela

Alecu Ghilia se relevă mai deschis decât alți autori din generația sa spre experiențe narative moderne, rămânând totuși, prin substanță și nivel de tratare, marcat de epoca în care scrie. În lucrările de început, realismul său, mizând pe social chiar și când socialul e filtrat prin psihologic, obține izbânzi în aplicări la mediul rural și la comportamente tradiționale, fiind stânenit însă de șabloanele vremii.

Asemănându-se puțin cu stilul rebreian, operele sale au în esență aceeași temă specific românească, viziunea tărânimii privită de un muritor cu toc și cerneală. Pășind ușor peste fiecare pagină, Ghilia relevă un univers mioritic îmbogățit cu suflete empatic, statornice și gata să iubească și să ofere totul.

Personalitatea scriitoricească a lui Alecu Ghilia este pusă în evidență de dorința sa de a plasa acțiunea romanelor sale în mediul rural. Suflet empatic, doritor să aprofundeze, să se descopere emoțional și psihologic, autorul romanelor țărănești și de război, presară în operele sale sintagme menite să cuprindă în rândurile lor adevăruri, sentimente, cugetări.

Cu toate că adevărata sa valoare nu a fost cunoscută de întreg publicul cititor, trebuie să remarcăm talentul scriitorului ca fiind unul inovator, dar și conservatorul în același timp, căci îmbină timpul, viața cu istoria, rezultatul fiind unul creionat cu dragoste, pasiune și talent.

Autodidact, om în adevăratul sens al cuvântului, suflet empatic, Alecu Ghilia își măsoară pașii existenței în pagini scrise, în moșteniri culturale lăsate posterității în speranța unei avântări înspre înalțimile cunoașterii, înspre un apogeu al culturii, al cunoașterii de sine.

Ascuns în plaiuri mioritice și veghind asupra viitorului cultural al poporului român, autorul își impune norme ale cunoașterii spre a obține rezultatele scontate în domeniile științifice.

Fragmentele date sunt doar bucăți din ceea ce reprezintă opera lui Ghilia, mici fărâme de știință, de poveste, fărâme ce-și exprimă valoarea, sinceritatea, sensibilitatea.

Operele din care au fost preluate „Asaltul timpului” și „Dacă am asculta bine”, sunt antologii ale creațiilor sale de bază, creații ce releva caracterul unui scriitor ce nu-și a măr-

ginit privirea cunoscătoare la întâlnirea albastrului cerului, ci a continuat o accesare spre a ajunge la un apogeu al cunoștințelor fundamentale.

Prima sintagmă, încrustată în cuvinte pure, adevărate, în cuvinte nomade, ce fugăresc înțelesul după bunul lor plac, sugerează faptul că niciodată cuvintele nu vor fi simple, nu vor putea fi înțele în totalitate și de fiecare dată doar cel destul de înțelept le va putea găsi tâlcul. Menționaăm aici metafora artistică ce creionează un adevăr, căci nimic nu poate descoperi ochiului superficial al cititorului decât o minte clară, deschisă și dispusă să pătrundă pe tărâmurile ascunse pentru a-și înțelege rostul.

Termenul „ostenite” introduce o nouă privire asupra faptului că folosim cuvinte vechi, dar cu înțelesuri mereu noi, surprinzătoare, dulci și neprevăzute. Ca de fiecare dată, Alecu Ghilia urmărește un scop asuns, inițial dar pe care îl dezvăluie pe parcurs. De data aceasta scopul nu este altul decât cunoașterea de sine prin cunoașterea simbolisticii cuvântului.

Asemănarea cuvintelor cu păsările nu este una deloc banală, ci surprinde mai multe aspecte, aspecte legate de cât de frumos este un cuvânt atunci când mintea omului îi poate desluși înțelesul.

Bucuria descoperirii drumului spre cunoașterea absolută naște în autor un sentiment de bucurie, dar împins spre marginile sentimentului opus, căci niciodată omul cunoscător, cu mintea luminată, nu a întâlnit bucuria și dragostea în forma statornică, cu care să se delecteze pe întreg parcursul vieții, ci au întâlnit surrogate, dar s-au curățat rapid de ele, întrucât le cunoșteau efectele și ei își doreau puritatea și un legământ pe vecie.

Omul cu cât știe mai mult, cu atât își dă seama ca știe mai puțin. Ghilia marchează acest fapt în două citate, citate ce constrâng un ansamblu de sentimente și atitudini legate de cunoașterea universală și de unitatea sa, cuvântul.

Al doilea fragment constituie o rugăciune închinată forței umane, dar coordonată de natură, căci omul se naște și moare în natură. Izvor al inspirației divine, natură acaparează omul în întreaga sa cugetare și îl înzestreaază cu calitățile sale. Dar omul, ființă încăpățanată și un vag simț al realității nu știe cum se poate bucura de darurile date și comite greșeli pentru care se căiește, dar nu înseajuns de mult. Introducerea elementelor naturale drept motive literare, face din Ghilia un autor al naturii, un consfătuitor, un sfetnic, un deschizător de drumuri vechi și prăfuite.

Visele sunt cele care îl mențin pe autor în viața în această lume a uscăciunii, lume pe care o relevă afectat în sintagma „Ucise în țărâna trupului/ pârjolită de viață”. Am putea crede că geniul scriitorului s-a lăsat învăluit de o tainică speranță a viitorului, că visele sale nu și-au pierdur direcția, originea și înflăcărea, ci au continuat să se clădească pe o bază culturală crescândă.

Finalul sălbatic prin substanță, dar calm prin cuvinte și sonoritate, ascunde un adevăr legat de omul ca animal primitiv ce nu păstrează o imagine de ansamblu a ceea ce este sau

a ceea ce vrea să devină și se mulțumește cu bucăți din fiecare, se ascunde în spatele unor fapte și lucruri ce, crede, că îi vor aduce iertarea, continuitatea, voința și libertatea. Mănat de astfel de apucături aproape animalice, nu reușește să-și deschisă ochii, să-și ascută simțurile într-atât încât să-și poată contoriza întreaga ființă.

Prin repetarea verbului „am auzi” nu se sugerează doar înțelesul de bază, ci introduce și o imaginea a cunoașterii absolute, legate de cele cinci simțuri, ce prin folosirea și încredințarea lor printr-o cugetare rațională, cerebrală aduce cu sine adevăruri, noi cunoștințe, lucruri ce merită a fi cunoscute, știute, împărtășite.

Avid după cunoaștere, fie ca e cea de sine sau fie că e cea universală, Ghilia reunește în aceste două fragmente scopul după care s-a ghidat el, în toți acești ani, relevă menirea omului pe pământ și repercursiunile cunoașterii, precum și caracterul de vietate minusculă în comparație cu ceea ce reprezintă cunoașterea universală, a lumii întregi.

Se sugerează, deasemenea, faptul că nimic nu est emai pur ca natura, nimic nu o înțrece, nimic nu îi suprimă pornirea spre puterea universului ce o deține la sânul său. Omul este încadra în antură ca un factor determinant, un tip de rău necesar ce are datoria de a aduce cu sine o schimbare, dar care să nu deregleze echilibrul naturii. Contrar menirii sale, omul introduce germeni ai unei lumi încrustate în rigiditate, pe care natura îi distruge treptat prin diferite metode, dar ajunge la același rezultat deoarece omul nu-și canalizează eforturile, lucrul mintal sau fizic și așteaptă într-o letargie a sentimentelor sale.

Omul scos, rupt de natură este întocmai ca o plantă ce nu-și mai găsește echilibrul fiziologic, stabilitatea. De aceea Ghilia îl încadrează în sânul vieții sale, în pântecul ce i-a revărsat lumina și cunoașterea.

Cuvântul și natura sunt principalele teme ale fragmentelor date. Acestea pot fi privite ca într-o simbioză divină, căci ambele au fost impregnate de puterea divină, iar fără ele omul nu ar avea nici trecut, nici viitor, ci s-ar afla mereu într-o vâltoare de sentimente, trăiri, lucruri ce i-ar putea curma șirul psihologic, mental.

Alec Ghilia este unul dintre cei mai valoroși scriitori contemporani, ce nu a zugrumat rădăcina omului adevărat, ci i-a înflorit vederile asupra trecutului, i-a întărit baza studiului, i-a conferit o identitate plecând de la elemente banale, dar prin al căror înțelesuri, fac din el o operă de artă ce merită a fi studiată pentru totdeauna.

ANUL III NUMĂRUL 3

ALECU IVAN GHILIA

SECȚIUNEA PICTURĂ / DESEN

PREMIUL I

Diaconescu Maria Serena,
clasa a VII-a B, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, București,
profesor îndrumător Crețu Lucica:

ANUL III NUMĂRUL 3

ALECU IVAN GHILIA

PREMIUL al II - lea

Ciucă Daniela,

clasa a VIII-a, Școala Gimnazială nr. 1 Bîrla, Argeș,
profesor îndrumător Olteanu Dănică:

ANUL III NUMĂRUL 3

ALECU IVAN GHILIA

PREMIUL al III - lea

Hreniuc Tina Maria,
clasa a X-a, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă”, Iași,
profesor îndrumător Vulpe Oana:

ANUL III NUMĂRUL 3

ALECU IVAN GHILIA

Colectivul de redacție

prof. Violeta GRĂDINARIU

ing. Marius NISTOR

Director ing. Tudor BUNDUC

Director adjunct ing. Dumitru-Viorel DOHOTARIU

Director Tudor BUNDUC , Inspector Școlar General Mihaela HUNCĂ, prof. Marcel DUPU, Maestrul Alecu Ivan Ghilia și preot Constantin BISTRICEANU

**REVISTA LITERARĂ
A LICEULUI TEHNOLOGIC "AL. VLAHUȚĂ" ȘENDRICENI**